

JOANNA PARDOS NOMINADA ALS EMMY INTERNACIONALS

"La sèrie retrata un moment històric en temps present: el de la dona a la societat i a l'esport"

ENTREVISTA A

Joanna Pardos

Per a Joanna Pardos el cinema és una eina meravellosa per a posar-nos al lloc de l'altre. A més de periodisme va estudiar humanitats i això es nota en el tracte que fa dels personatges. Va saber convèncer Alexia Putellas per a fer este documental.

Barcelona Montse Castellà

P: Com reps la notícia de què el teu documental està nominat als Emmy?

R: Estava enmig d'una reunió de feina, era el 26 de setembre, i de sobte veig que un dels companys que hi participava telemàticament es desconnecta. Pensàvem: què li haurà passat? Al cap de poc va tornar a aparèixer a la pantalla i mos va informar de la notícia. Era una filtració encara no confirmada i em vaig estar una hora sense dir-li a ningú, entrant a la web dels premis i prement tota l'estona la tecla F5, actualitzant la pàgina, fins que ho vam corroborar. És un regal meravellós.

R: I llavors...

Vaig picar a ma mare i a Magdalea Oliver, amb qui fem tants projectes juntes. Aquella nit vam anar a sopar tot l'equip, van tancar-mos un bar per a natos i ho vam celebrar, conscients de què la simple nominació ja és un premi enorme i sabedors de què això impactarà segur en les nostres carreres. Una gran alegria compartida i emocionant.

P: Alexia, què va dir?

R: Estava concentrada amb la selecció espanyola, a Andalusia, i aquell vespre tenien partit contra Suïssa. Vam poder parlar per telèfon

una estona. Era encara al vestidor i va ser una conversa genial. Ho va rebre com és ella: amb competitivitat. Va dir: "Me n'alegro per vosaltres, per l'equip, perquè he vist com treballem i sé de l'esforç que hi ha al darrere" -que això va ser bonic- però la segona frase ja va ser: "però ara hem de guanyar, eh?". Com volent dir: arribar a la final està molt bé però s'ha de fer el gol.

P: Com la descriuries?

R: És una dona obsessiva i sumament perfeccionista i exigent. No només en el món de l'esport, també en altres àmbits de la vida. És una esponja que no para d'aprendre. Mai m'havia trobat amb algú que em preguntés tant per la meua feina. Volia ser conscient de tot allò que fèiem i mostrava interès per detalls de producció, càmeres, seqüències. Vol que cada experiència li servís per a anar més enllà, per a créixer. És molt professional. Ella em demanava que li recomanés pel·lícules i jo aprenia de futbol.

P: I humanament, com és?

R: De la mateixa manera que t'he explicat que és rigorosa, també et dic que és lleial amb la seua gent. Quan entres al seu cercle ja és per sempre. Té un entorn sa, el cap ben moblat i un sentit molt alt de la família i l'amistat. És tranquil·la i diverti-

da. Sent un gran respecte pel teu treball, com vol que tu el tingues pel seu. Ens va dir treballar amb total llibertat i va confiar en la nostra proposta artística. Pensa que, un cop acabat i visualitzat, no ens va canviar ni un sol pla, ni una coma.

P: Vau estar gravant més de mig any.

R: El rodatge va durar el doble del previst perquè quan havíem d'acabar es va lesionar. Aleshores, vam valorar que un fet així de transcendental no el podíem obviar i vam decidir allargar el projecte. Este documental no podia acabar així. Per tant, gravem la recuperació i relatem la seua història de superació. Fou un rept.

P: Quins moments recordeu especialment?

R: L'entrada a quiròfan, minuts abans de l'anestèsia. Veure com li

caïen les llàgrimes. Pensava: este és un moment únic. També quan li entreguen la segona pilota d'or o quan el Barça perd la final de la Champions a Torí. Ser-hi en aquells instants és un material sensible i singular. Cal agrair que ella i la seua família ho permetessen. És valenta: mostra la fragilitat sense rubor. Per sempre tindrem una connexió, un vincle.

P: El muntatge ens ha atrapat

R: És obra de Jordi Gallofré, per qui tinc admiració. És innovador i ha aconseguit una cosa molt complicada: posar-se dins el cervell d'Alexia. La dinàmica del rodatge transmet l'obsessió i ajuda a explicar el personatge. És un estil que defuig de l'èpica excessiva amb la que solen narrar-se esta mena de documentals amb protagonistes masculins, més allunyats de la societat, i on es veu

més ficció que realitat: cotxes, diners, parelles, festes.

P: Què creus que té de diferent la sèrie per a valdre-vos una nominació d'estes característiques?

R: Que el que expliquem passa en temps present. Això és difícil d'aconseguir. La sèrie retrata un moment històric: el de la dona a la societat i a l'esport. L'aposta per la igualtat. No és cap retrospectiva. Passaven les coses i nosaltres érem allà gravant-les: els rècords d'assistència al Camp Nou, la revolució social. És un relat de persones normals, dones que fan coses extraordinàries, inspiradores malgrat les seues mancances. Són heroïnes de carn i ossos amb les que t'hi pots identificar. La sèrie va més enllà del futbol i el tracta com a una eina més de transformació que trenca barreres. ■

EL PERFIL D'UN TALENT QUE NO HA PERDUT ELS ORÍGENS

■ La trajectòria de Joanna Pardos ha anat sempre vinculada a la notícia. Exteballadora d'este SETMANARI, ha exercit bona part de la seua carrera fent de directora, realitzadora i guionista. Reconeix que tot allò que fa té un regust del Delta que l'ha vist nàixer, per la mirada antropològica que hi posa. Llicenciada en periodisme i humanitats, ha cursat estudis en comunicació social, documentals de televisió i cinematografia. Viu a Barcelona i es passa la

vida entre rodatges, reunions i viatges però sempre troba un moment per a tornar a la seua Ràpita nadiua i estar amb la família i els amics. Reconeix que li agrada construir relats del nostre univers col·lectiu, que s'inspira en històries humanes i que en les seues obres posa l'èmfasi en el vessant social i cultural. D'entre els guardons obtinguts destaquem del programa Ràdio Gaga i per la sotsdirecció d'El Foraster, de

TV3. També és responsable dels reportatges *Invasors*, *Els altres bous o Entrampats a l'Aldea* (al 30 minuts) i de *Bruixes*, *la gran mentida* (al Sense ficció).

Fins ara, s'han entregat 5 Pilotes d'Or femenines, 2 de les quals són a casa d'Alexia Putellas. Mai les futbolistes havien jugat i omplert el Camp Nou. Joanna Pardos hi era enregistrant tots estos rècords i ha creat una producció on ens presenta el futbol com a alguna cosa més

que una professió: esdevé un estil de vida. Des de l'estrena de la sèrie, Putellas s'ha convertit en campiona del món i ha engrandit la seua figura a la categoria d'ídola amb el seu compromís, com amb el famós #SeAcabó. Tant de bo ALEXIA, *Labor Omnia Vincit* faça bona l'última paraula del seu títol i Pardos s'emporti el trofeu de l'Emmy a les vitrines de casa seua. El premi, però, ja el té i per a nosaltres ja ha guanyat.